

Двічі срібна!

«Срібла» для повного комплекту якраз і бракувало!»

Вона – легенда українського спорту, одна з найтитлованиших олімпійських чемпіонок України. На її рахунку «бронза» в Афінах–2004 і «золото» в Пекіні–2008! А торішнього літа на Лондонській олімпіаді заслужений майстер спорту України Інна Осипенко-Радомська назавжди вписала своє ім'я в олімпійський літопис українського спорту, виборовши відразу дві срібні медалі з веслування на байдарці на дистанції 500 і 200 метрів. Із повним кавалером олімпійських нагород веде розмову наш кореспондент.

– Інно, ви стали першою в історії України спортсменкою, якій удалося виграти олімпійські медалі всіх достоїнств? Що відчуваєте?

– Я спочатку навіть не усвідомлювала цього. Зрозуміла лише в Україні, в рідній Вінниці. Коли мене вшанували, організатори заходу наголосили, що я стала повним кавалером олімпійських нагород. Жителі міста, діти дарували мені квіти. Було дуже приємно. Відчуття триумфу не полишає мене й досі. Адже спортом займаються багато хто, а на Олімпіаду потрапляють одиниці. Ще менше стають призерами й чемпіонами. І тому я щаслива, що мені вдалося піднятися на цю вершину. Це моя вистраждана перемога, до здобуття якої ми йшли всією родиною.

– Можна сказати, у вас сімейний підряд?

– Якщо вам так зручно, будь ласка. (Сміється). Мій чоловік – Дмитро Радомський, він же і мій найкращий тренер. А донечка Уляна, якій п'ять років, мій найкращий уболівальник! Вона вже все розуміє, сидить біля телевізора з бабусями й вболіває за маму. І мене це надихає на перемогу, на старті я особливо відчуваю підтримку родини!

– Інно, на Лондонській олімпіаді ви були єдиною спортсменкою, яка брала участь у заїздах одразу на двох дистанціях – 500 і 200 метрів. До того ж стали «двічі срібною»!..

– Коли виборюєш медаль, дякуєш долі, що на цих перегонах удача усміхнулася саме тобі. Однак мої перемоги це також результат каторжної праці – подолання сотень тисяч кілометрів, мегатонни піднятого «заліза». Гадаю, я довела, що є одним зі світових лідерів у цьому виді спорту!

Загалом якихось особливих таємниць не маю. Просто, готуючись до Ігор, я налаштувала себе не на 200, не на 500, а на тисячу метрів. Напрацьовувала дистанцію, удвічі довшу, щоб навчитися утримувати темп. І це, можливо, дало результат. Щоб ви розуміли, коли я гребу, не дивлюся на суперниць, не оцінюю своєї позиції, не бачу, якою йду – першою, другою, останньою. Я дивлюся тільки вперед і борюся за кожен сантиметр! І жодних інших стратегій тут бути не може...

– Які настанови в Лондоні давав вам тренер?

– Пам'ятаю, Дмитро просив мене заспокоїтися і не переживати. Наполягав, щоб я відпрацювала, як можу, «по максимуму», а там, як буде. Адже додому все одно повернуся в статусі олімпійської чемпіонки. (Сміється).

– До речі, а що найважче в змаганнях такого рівня?

– Напевно, перший старт на кваліфікаційному заїзді, тому що він відбувається після перерви між перемогами, і ти не знаєш, хто чого досяг за цей час, хто в якій формі... Тому для мене кваліфікація – це лише розгін перед фіналом.

– Інно, що сподобалося і що не сподобалося на останній Олімпіаді?

– У Лондоні веслярі мешкали на території Ітонського коледжу. Це дуже зручно, тому що до каналу лише тридцять хвилин їзди. Крім того, кожний мав свій номер з усіма вигодами.

А не сподобалося те, що на цій Олімпіаді організатори вчинили дивно: влаштували півфінали за годину після так званих попередніх заїздів. А це колосальне навантаження для спортсменів. До того ж часу, що відділяє фініш першого заїзду від старту другого, було лише близько години!

Добірка журналу Віче

Інна ОСИПЕНКО-РАДОМСЬКА народилася 20 вересня 1982 року в селі Новорайськ Херсонської області. Заслужений майстер спорту України з веслування на байдарках. Перший її тренер – Сергій Дубінін. Нині тренується під керівництвом свого чоловіка і тренера Дмитра Радомського. Виступає за київське «Динамо». Спортивні досягнення: 2004 рік – 1-ше місце на чемпіонаті Європи (байдарка-четвірка, 500 м); XXVIII літні Олімпійські ігри в Афінах – 3-тє місце (байдарка-четвірка, 500 м); 2007 рік – 3-тє місце на чемпіонаті світу (байдарка-одиначка, 200 м); 2008 рік – XXIX літні Олімпійські ігри в Пекіні – перемогла у фінальному заїзді (байдарка-одиначка, 500 м), випередивши найближчу конкурентку на 0,004 секунди; 2011 рік – 3-тє місце на чемпіонаті світу (байдарка-одиначка, 200 і 500 м); 2012 рік – XXX літні Олімпійські ігри в Лондоні: 2-ге місце – перше «срібло» України на цих Іграх – у спринті на 500 м (байдарки) та 2-ге – на дистанції 200 м (байдарки-одиначки). Мешкає в Києві, заміжня, має доньку.

– І все-таки ви впоралися?

– Коли вже знаєш, що це таке – бути олімпійським чемпіоном, то, звісно, на рівні підсвідомості виникає бажання повторити власний успіх. Тому гребла через «не могу», і дуже рада своєму «подвійному сріблу», воно для мене набагато дорожче за «золото» Пекіна.

Пам'ятаю, коли їхала на Олімпіаду до Китаю, думала, бронза, мовляв, є, на золото претендує угорська спортсменка, а мені «срібло» не завадило б. А в результаті я тоді виграла «золото». Тож «срібла» для повного комплексу мені якраз і бракувало! (Сміється).

– Інно, в вашому виді спорту немає особистих і командних олімпійських рекордів. Чому?

– Якщо коротко, то є багато чинників, які впливають на показник часу заїздів спортсменів-байдарочників: вітер, хвиля, вода тепла, вода холодна, склад і щільність води. Усе це впливає на результат, і тому особисті рекорди спортсменів не фіксуються. У зв'язку з цим, до речі, можна виграти змагання, показавши час, набагато менший, ніж у попередніх заїздах.

– Збірна України на Лондонській олімпіаді виграла чимало нагород у веслуванні і на каное. У вас – дві срібні медалі, в Юрія Чебана – «золото», в жіночій четвірки – «золото». Що скажете про закономірності успіхів?

– Думаю, наш результат був зумовлений багатьма чинниками. Наприклад, маємо чудових тренерів та «відшліфований» режим тренувань. Також хотілося б сказати слова вдячності й очільнику Державної служби молоді і спорту Равілю Сафі-

улліну. Коли наші спортсмени здобули олімпійські ліцензії, це відомство взяло подальшу підготовку у свої руки. Можу сказати, що в наших з Юрієм Чебаном дисциплінах було зроблено максимально все, створено всі умови, щоб ми досягли значних результатів. Наприклад, перед Лондонською олімпіадою я мала можливість виїжджати на всі заплановані збори. Спеціально для мене навіть придбали старту систему, тренування з якою неабияк сприяє моїй спортивній підготовці.

– Інно, і останнє. Судячи з тенденцій у вашому виді спорту, ви можете взяти участь ще мінімум як у двох олімпіадах? Які ваші плани на майбутнє?

– Хочеться потрапити 2016 року на Ігри в Ріо. Адже маю дві срібні медалі, а золоту – одну. Вважаю, треба поліпшувати ситуацію. (Сміється).

А загалом не знаю, як буде. Адже це великий спорт, тут багато що залежить від фізичного стану і здоров'я. З віком можна додати в сили, але втратити витривалість. Я робитиму все можливе, щоб залишитися у великому спорті й радувати наших глядачів новими перемогами. А там, як Бог дасть, поживемо – побачимо.

Розмовляв Євген ТИЩУК.

Фото автора та з особистого архіву Інни Осипенко-Радомської.

Олександр Малієнко,

завідділу парламентського журналу «Віче»,
– перший чемпіон України з шахів
серед журналістів

З усіх категорій працівників, окрім, звичайно, професіональних шахістів, у нас найкраще грають у шахи, безперечно, журналісти. Принаймні «акули пера» в поєдинках проти політиків, банкірів, юристів, учених та інших фахівців мають величезну перевагу. І це при тому, що деякі організації зберегли шахові традиції: народні депутати, наприклад, щороку проводять турнір «Парламентська партія», Спілка юристів України регулярно влаштовує шахові змагання, науковці мають у Київському будинку вчених «шахову точку»... А от журналісти досі не проводили своїх чемпіонатів.

Національна спілка журналістів України взялася, до того ж рішуче й масштабно, виправити цю «патову» ситуацію. Перший хід зробив секретар НСЖУ заслужений журналіст України Віктор Шпак, організувавши першість столиці серед майстрів пера і мікрофона. Водночас регіональним журналістським організаціям було надіслано пропозицію провести свої змагання й відрядити переможців для участі в Усеукраїн-

ському турнірі серед журналістів. І от до Києва, попри негоду, рекордні снігопади і мороз, приїхали шанувальники мудрої гри з багатьох регіонів країни.

У залі НСЖУ їх привітав з початком першого журналістського шахового змагання голова Національної спілки журналістів України Олег Наливайко. Приємною несподіванкою стала інформація про те, що сам Олег Ігорович має спортивний розряд з шахів і свого часу навіть зіграв учнію з Гаріком Вайнштейном – майбутнім багаторазовим чемпі-